

**LIBRIS**

We know  
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,  
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74  
0733 131 145, 0728 084 802  
difuzare@edituracikon.ro

Redacția: 021 348 14 74  
0728 084 802, 0733 131 145  
contact@edituracikon.ro  
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de  
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚOANȚĂ, ION

*Rebecca însângerată* / Ion Țoanță. - București : Eikon, 2025  
ISBN 978-606-49-1518-4

821.135.1

Lector: Vianu Mureșan

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Ion Țoanță

*Rebecca  
însângerată*

r o m a n

**E I K O N**

București, 2025

## Flashback

Septembrie 1960

O dimineață cețoasă de toamnă. Zorile dădeau sezonului dreptul de a răspândi frica odată cu frigul din zonă. Coșmar în gri. Fobie scăpată de sub controlul ideologic al epocii.

Trei personaje, *filmate* de sus, ca într-un *pavilion* cehovian, se mișcă *au ralenti* în văgăuna sinistră botezată de comunitatea locală *Râpa seacă*. Pentru că în zona uitată de timp nu creștea nimic. Nici măcar bălăriile care să mascheze imaginea de coșmar creată de zbuciumul tăinuit al naturii. Nimeni nu-și făcea drum pe aici. Sau măcar cei mai curajoși din fire nu cutezau să vină dintr-un imbold al hazardului. Misterul plutea invariabil în atmosfera sumbră.

Se răspândise chiar zvonul că la miezul nopții s-ar auzi țipetele mamiferelor agonice aruncate aici din varii motive. Animale muribunde sau născute cu malformații.

În realitate se adunau haite de lupi care se luptau să-și împartă prada ce nu intrase în putrefacție.

Urletele sinistre din pântecul nopții creaseră spectrul terifiant, fantezist și infernal zămislit în mintea locuitorilor care nu-și puteau învinge frica. Teama de întuneric și noaptea nu sunt un sfetnic bun.

Procurorul Crudu, criminalistul *de la raion* secundat de un plutonier cu aparat foto & *blitz*, milițianul Moise, alt plutonier în albastru și versatilul tovarăș Fică Piru, pădurar al zonei, om *fără mamă, fără tată*, spaima sătenilor.

Toți coborâseră în adâncimea hăului ca urmare a unei *lăcrimații* anonime care sesiza agramat că în frunzișul râpei s-ar afla un cadavru uman. *Bă, dă-l dracu', chiar așa?* Mai ales că în cătunul izolat al comunei nu dispăruse nimeni în ultima vreme, *cine sau ce pizda mă-sii ar putea fi?*

Priviți de sus, acești *făuritori de dreptate* întru gloria partidului, păreau niște păsări rebele cu aripi nemărginite care scurmă energic în căutarea viermilor spre potolirea foamei ancestrale. Se mișcau cu aprobare, atent și cu precauție, să nu distrugă probele, căci *e vai de mama lor, se poate interpreta ca sabotaj, tovarăși*, iar pedeapsa e necruțătoare în aceste vremuri de avânt revoluționar.

Sus, la buza râpei, erau alți tovarăși, care priveau neliniștiți și angoasați de ceea ce ar putea urma. Președintele sfatului popular, secretarul de partid responsabil cu propaganda, secondat de Toader zis

*Mânălungă*, omul de serviciu care făcea de toate fiind la dispoziția partidului zi și noapte. Toți *serveau cauza* cu însuflețire și acum păreau niște sperietori de ciori cu *bulendrele* sfâșiate care se mișcau în bătaia vântului. Și toți așteptau o minune, chiar se rugau la răsărit, de unde *venea lumina*, ca nu cumva să fie scos la iveală ceva care să le năruie edificiul ridicat cu greu în cinstea partidului.

Tovarășii din conducerea raionului trebuiau asigurați pe deplin că ei sunt demni de sarcina pornirii comunei cu dreptul pe drumul construirii socialismului victorios. Paradoxal se mișcau cu dreptul spre stânga, conform liniei impuse de Lenin, primul descălecat al revoluției. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie săvârșită în Noiembrie. *Nu ne-a fost ușor, tovarăși!*

Din adâncimea râpei, plutonierul Moise făcu semn cu cascheta celor de sus, asistența imobilă, semn sugerând că s-a găsit ceva. Tăcerea, complice cu bestialul imita normalitatea. O normalitate care dădea simbricie tocmai anormalității.

Lângă un morman de oase, crengi și frunziș, scormonind, dădu de niște haine aproape putrezite. Mișcă ușor cu o lopățică și observă un craniu acoperit cu frunze mucegăite și smocuri de păr. După fiecare mișcare se oprea, *stop cadru*, și-l privea pe procuror întrebându-l telepatic, *e bine așa, tovarășe, pot*

*continua?* În zona gâtului îi atrase atenția un lăntișor care se înnegrise sub patina timpului și o cruciuliță. Era un prim indiciu: cadavrul unei femei.

– Cum este jos? Ați găsit ceva? Întrebă, din *off*, președintele sfatului popular.

– E o femeie, răspunse aproape țipând Fică Piru.

– Moartă?, continuă tâmpit reprezentantul sfatului popular.

– Nu, este vie, răspunse ironic, procurorul, fir-ar mama ei a dracului! Și toată lumea amuți. Bucată cu bucată, încet și într-o liniște totală tulburată doar de *colocviile* ciorilor, subofițerul puse toate oasele într-un sac, alături de resturile textile găsite. Și într-o stare de nervozitate disimulată, urcară alunecând ușor pe stratul din tot felul de bălării umede fără să mai privească în urmă.

Ajungând lângă ceilalți reprezentanți ai comitetului executiv local, procurorul așeză sacul pe pietrișul acoperit cu iarbă uscată, oftă trecându-și mâna prin păr și toți luară poziția ghiocelului în așteptarea deciziei *organului suprem* de la raion.

– Tovarăși, treaba e încurcată. Eu am tot sperat să fie alarmă falsă, dar e belită rău, vorba lu' tovarășu' Fică Piru. Acum trebuie să hotărâm cum procedăm, *futu-i crucea mării ei de treabă!* Dumneata, ca președinte al Sfatului, și dumneata, secretarul de partid pe comună, sunteți nucleul organizatoric, ziceți, ce idei aveți?

De voi depinde, eu doar trebuie să scriu, și după ce depun raportul, *koneț filma*, așa rămâne, nici dracu' nu mai schimbă nimic. Ca să fiu sincer, mă așteptam să dăm de o vită moartă, vreo dihanie, ceva, dar un cadavru uman, la asta nu mă gândeam. Pffff!

Îi privi, panoramând, pe fiecare, așteptând o replică, să le vadă reacția, totuși, cineva știa ceva despre oasele găsite în *bududoii* blestemat, *dă-o-n morții mării ei de treabă!*

– Deocamdată nu se știe nimic la raion, îi liniști, e musai să hotărâm aici și așa va rămâne. Exprimați-vă, sunteți factori de decizie locali, investiți de partid, aveți un cuvânt de spus. Dar atâta trebuie să știți, că nu e de glumă, poate a fost comisă o crimă și asta se lasă cu ani grei de pușcărie, poate chiar cu pedeapsa capitală. Acu' depinde cine e persoana omorâtă, ce poziție socială avea. Și cine i-a făcut felul, că doar nu s-a dus singură să se arunce în râpă, e exclus.

– Fraților, tovarăși, se lamentă președintele sfatului popular, ce ne facem?, am dat de dracu' rău de tot. Ce nenorocire a căzut pe capul nostru, asta ne mai lipsea!

Eu zic așa, că tot suntem *acilea*, noi, ai partidului și ai legii, să căutăm o soluție, altfel temnița grea ne mănâncă pe toți, cum zice tovarășul procuror, că e om cult. Și se aplecă slugarnic în fața *organului*, îîî... spuneți tovarășe procuror, sunteți acolo, la raion...

cum paștele mamei ei de treabă o scoatem la capăt? Facem tot posibilul și ne achităm de tot ce e nevoie, nu ne lăsați! N-o să vă pară rău, *pă* onoarea mea și a familiei mele!

– Nu știu ce să comentez, se scărpină după ceafă procurorul. Mai întâi, chiar habar n-aveți niciunul despre cadavru? Nu se poate să fi picat așa, din înaltul cerului tocmai în văgăuna asta blestemată, cineva trebuie să fi văzut ceva, ăla cu caprele, oile sau ce dracu' erau, nu știe nimic sau nu spune? Gândiți-vă bine!

– Să fie al dracului *ăl dă* știe ceva, pământul să-l înghită *p-ăl* care are vreo idee, tovarășe procuror, se jură președintele, iar ăla cu caprele e un idiot, un prost care habar n-are pe ce lume se află și nici nu știe să se *esprime*, tovarășe. Dacă nu avea câinele cu el să se agite și să descopere, nu știam nici noi nimic. Vă rog să credeți că nu știm nimic. Ne jurăm *pă* ce avem mai scump, că n-avem habar!

– Mda! Eu sper să fiți sinceri, căci altfel, repet, dați de dracu' toți. Pentru mine e simplu, duc sacul cu probe la laborator, îl examinează și mă spăl pe mâini, eu datoria mi-o fac. Dar cum o scoateți voi la capăt, aia e problema!

În sfârșit, voi prelucra cazul cu niște tovarăși de nădejde de la raion, garantez eu pentru ei, dar o să vă coste ceva, asta e, până la urmă nu prea e treaba mea, deși devin și eu un fel de complice, asta ca să vă

ajut. Vom lucra discret, să nu se afle la regiune, altfel beliți *belengheru'* toți, eu asta vă spun.

– Salvați-ne, tovarășe, facem orice, nu ne lăsați, avem și noi metode să fim recunoscători, că suntem oameni. De altfel propun să mergem chiar acum la nea *Gicu Chiaburu'*, i-am spus să pregătească ceva, așa ca la noi, sunteți obosit de pe drum și de la efortul din groapă, înțelegem. Că și dumneavoastră faceți atâtea pentru noi.

– Bine, să fie și un lup mâncat de oaie sau de capră, hi, hi, hi, hi! Dar nu neapărat pentru voi fac asta, ci să nu pătați imaginea organizației de partid, asta ar fi grav, iar dacă s-ar ajunge la excluderi nimeni nu se mai uită la voi și puteți fluiera *crezul* către pârnaie. Însă mă bizui pe cuvântul vostru, că sunteți maturi și serioși, aveți susținerea tovarășilor de la raion.

Uite cum vom proceda!

Nu dormeam. Ședeam sau levitam, ar fi mai potrivit termenul, pe scaunul din fața biroului și cugetam la scurgerea ireversibilă a timpului. Sau la efectele razelor solare asupra florilor de păpădie. Ori la victimele conflictului ukraineano-rusesc, la modul în care se războiesc foștii frați sovietici, iar victimele sunt, *vae victis*, cetățenii. Dar cugetul, acela cu *ergo sum*, mi-a fost întrerupt intempestiv de glasul femeii din umbră, cea cu chip de regină fadă. Care mă privea printre gene false întreținute grație serviciilor prestate de coafezele care-și vând creația la prețuri prohibite pentru damele subțiri la portofel.

– Soțul meu a dispărut!

Nu, nu dormeam, dar am tresărit ca după somnul de dimineață. Doamna din secvența în care tocmai intrasem să joc un rol rostise asta, fiind așezată pe scaunul din fața biroului. Mă privea printre lacrimile care își pregăteau spectaculos, dar teatral căderea, colorate *black & white* de rimelul bogat. *Una lacrima sul viso*, a lui *Bobby Solo* îmi gâdila urechile cu refrenul topit în desuetudine.

*Soțul meu a dispărut*, propoziție simplă dar cu o rezonanță aparte! O informație care nu anunța nimic spectaculos! În anul de grație 2024 știrea că a dispărut bărbatul unei doamne, chiar și *de societate*, pare superfluă. S-o fi supărat omul de binefaceri *rainului conjugal*, și-a pus aripile din colecția *Don Juan by Mozart*, a găsit ceva mai bun, *Ooh La La*, și dus a fost.

Repetabila poveste confirmă jurnalistic și literar că va apărea peste câteva zile sastisit și istovit dintr-o delegație. Unde a plecat pe neașteptate la ordinul vreunui director sau cine știe ce mahăr, neavând efectiv timp să anunțe familia, *c'est déjà-vu, madame!*

Altfel, nu era nimic nou, 90% dintre cazurile preluate de la cei care ne angajau porneau de la o dispariție. Iar noi trebuia să descurcăm itele, de aceea eram o *agenție de detectivi*. Da, o agenție formată din doi agenți, eu și asociatul meu nevăzut, dar prezent la fiecare acțiune a mea prin sugestii.

Asociatul este fost ofițer de poliție departamentul investigații, pensionat cu gradul de colonel care a înființat agenția pentru mine, cică, ocupându-se personal de obținerea licenței.

În afara studiului *broșurilor tematice*, am fost, totuși, la câteva instruirii practice cu foști grei din serviciile *alea*, mai speciale. Toți trăiesc ca boierii pe prispă, ce mai, pensionari de lux cu influență considerabilă în

lumea plină de mistere. Cu replici din ciclul, *bă, tu știi cine am fost eu?*

Distinsa doamnă, costumată în *deux pieces, black & green*, mă privea *cu ochi străini și goi*, așteptând o *luare la cunoștință* și acceptul cazului spre a se liniști. Încercam să-i citec pe față ceva care să mă lămurească, voiam să mă edific, plecarea din start cu dreptul îmi oferea un atu care influența pozitiv clienta.

– Ca să preluăm cazul, doamnă, vom avea nevoie de informații și lămuriri suplimentare. S-a mișcat ca la comandă și a scos rapid din geantă niște poze, câteva hârtii și a reiterat oferta materială:

– Să spuneți care sunt costurile, plătesc pe loc, *cash*, sau poate vreți prin *Visa Card*.

– Deocamdată nu putem decide nimic, trebuie să evaluăm natura și amploarea cazului, să ne familiarizăm puțin, am încercat să-mi intru în rol. Ca să putem găsi un punct de plecare. De când a dispărut? Când ziceți că l-ați văzut ultima dată?

A lăsat ochii în jos, contemplând mocheta *second hand* adusă de un fost client taman din Orientul îndepărtat, sau cel apropiat, nu mai contează, apoi a ridicat privirea;

– Sunt două lucruri. Diferite. Soțul meu a dispărut de ieri seară, dar eu nu l-am mai văzut de aproape o jumătate de an.